

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **M. Z.**, zast. JUDr. Františkem Schulmannem, advokátem v Praze 1, Valentinská 92/3, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. června 2010, čj. 4213/10-1100-603519, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. června 2010, čj. 4213/10-1100-603519, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. června 2010, čj. 4213/10-1100-603519, žalovaný zamítl odvolání žalobce do platebního výměru Finančního úřadu ve Svitavách (dále jen „správce daně“) ze dne 27.11.2009, č.j. 73304/09//273911603924, kterým mu byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008.

V jeho odůvodnění popsal nesrovnalosti daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, které vedly správce daně dne 5.6.2009 k vydání výzvy podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a

poplatků v platném znění (dále jen „daňový řád“) k odstranění pochybností o údajích uvedených v daňovém přiznání. Konkrétně požadoval, aby žalobce podal vysvětlení z jakého důvodu příjem z prodeje nemovitosti čp. 311 v X včetně souvisejícího pozemku nezahrnul do zdanitelných příjmů, resp. aby prokázal splnění podmínek daných § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“) pro osvobození tohoto příjmu od daně. Zároveň naznačil, jaké důkazní prostředky může k prokázání správnosti a pravdivosti údajů předložit. Na výzvu žalobce reagoval dne 19.8.2009, dne 26.11.2009 proběhlo před správcem daně ústní jednání, jehož účelem bylo projednání výsledku popsaneho ve zprávě o provedeném vytykáacím řízení č.j. 71131/09/263911603924. Následně pak dne 27.11.2009 vydal správce daně pod č.j. 73304/09/263911603924, platební výměr, kterým žalobci stanovil základ daně ve výši 632.063,- Kč a vyměřil daň ve výši 65.640,- Kč.

Žalovaný dále odkázal na znění ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, které stanoví podmínky pro osvobození příjmů z prodeje rodinného domu, včetně souvisejícího pozemku a vyjmenoval důkazní prostředky, kterých se žalobce v odvolání dovolává. Konstatoval, že v odvolacím řízení hodnotil důkazní prostředky žalobcem předložené a s výjimkou čestných prohlášení V.V., J. V., D. K. a V. Ž. (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Afs 77/2005-43 ze dne 24.5.2006), je osvědčil ve smyslu § 31 odst. 4 daňového řádu jako důkaz. Uvedl, že je nájisto postaveno, že v roce 2008 žalobce přijal částku 1,200.000,- Kč jakožto příjem z prodeje nemovitostí čp. 311 v Sebranicích a tuto částku pouze do výši 615.000,- Kč použil na uspokojení bytové potřeby.

Při zkoumání, zda byla splněna i druhá podmínka pro osvobození příjmu ve výši 615.000,- Kč od daně, tj. zda měl žalobce v prodávané nemovitosti bydliště bezprostředně před jejím prodejem, žalovaný konstatoval, že vycházel z kupní smlouvy ze dne 24.6.2008, kterou žalobce uzavřel jako prodávající nemovitosti čp. 311 v X včetně souvisejícího pozemku s kupujícími, tj. R. Z. a M. R.. Z ní dle žalovaného plyne, že prodej uvedené nemovitosti zprostředkovala společnost CONSULT VK Litomyšl, s.r.o., realitní a znalecká kancelář (dále jen společnost CONSULT VK). Správce daně dne 26.10.2009 vyslechl za přítomnosti žalobce jako svědka D. K., která do protokolu uvedla, že úklidové práce v nemovitosti čp. 311 v Sebranicích probíhaly od února do konce června roku 2008. Jednalo se o vyklizení zbytečných věcí, nábytku, prken, dřeva, uhlí, stavebního materiálu, vybetonování podlahy, odstranění veškerých podlahových krytin-linoleum, vydezinfikování celého domu, vymalování domu, umytí oken a provedení drobných prací kolem domu. Slyšená svědkyně potvrdila, že měla do konce ledna 2008 v této nemovitosti své bydliště, poté se odstěhovala a od 1.2.2008 bydlí na adrese Sebranice čp. 253. Podle žalovaného právě tato výpověď výrazným způsobem oslabuje reálnou možnost užívání nemovitosti čp. 311 v Sebranicích žalobcem v období od května do června roku 2008.

Žalovaný dále hodnotil výrok i obsah rozsudku Okresního soudu ve Svitavách ze dne 17.12.2008, č.j. 5C 138/2008-105, z něhož plyne, že žalobci připadl celý členský podíl v Okresním stavebním bytovém družstvu, Dukelská 1144, Uničov. Vydání tohoto rozsudku předcházelo jednání před soudem prvního stupně, při němž do protokolu žalobce uvedl, že se v březnu 2008 nastěhoval do družstevního bytu 3+1 v 1. podlaží domu čp. 58 v ulici Jilemnického v Olomouci.

Z předložených důkazů a důkazů s nimi přímo souvisejících opatřených správcem daně žalovaný označil za nesporné, že žalobce měl od března roku 2008 bydliště ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o daních z příjmů prokazatelně na adrese Olomouc, Jilemnického 58 a místo trvalého pobytu, ve smyslu § 4 odst. 1 daňového řádu na adrese Palackého nám. 160, Polička. K otázce, zda měl žalobce v nemovitosti čp. 311, X v období květen až červen roku 2008 své bydliště, a to ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o daních z příjmů, žalovaný zaujal názor, že nemovitost čp. 311, X v období květen až červen roku 2008 nebyla s ohledem na vše shora uvedené a zejména výpověď svědkyně, uzpůsobena k jejímu užívání, tj. bydlení. V březnu roku 2008 se žalobce nastěhoval do družstevního bytu v Olomouci, Jilemnického 58. Ihned po nastěhování plánoval opravy družstevního bytu, jak uvedl do protokolu dne 13.10.2008 před Okresním soudem ve Svitavách. Žalovaný proto uzavřel, že od března roku 2008 je bydlištěm a místem, kde má žalobce stálý byt a úmysl se v tomto bytě trvale zdržovat družstevní byt v Olomouci. To, že se v tomto družstevním bytě žalobce trvale zdržuje dokládá dle žalovaného též požadavek na doručování písemností na tuto adresu a skutečnost, že nemovitost čp. 311 v Sebranicích do svého vlastnictví nabyt dne 20.3.2008 a již dne 15.5.2008 zahájil aktivní jednání o jejím prodeji, což úmysl o jejím využívání k trvalému bydlení zcela potlačuje.

Žalovaný konstatoval, že k předložení čestných prohlášení správce daně žalobce nenabádal a ani se o nich ve výzvě nezmínil. Pro srozumitelnost a splnitelnost výzvy pouze na příkladech uvedl, které důkazní prostředky může žalobce použít, přičemž ho poučil, že může předkládat i další důkazní prostředky.

V závěru svého rozhodnutí pak žalovaný odkázal na ust. § 31 odst. 9 daňového řádu s tím, že povinností tam uvedeným žalobce nedostál. Důkazní povinnost tak neunesl. Částka 1,200.000,- Kč, kterou žalobce v roce 2008 obdržel z prodeje nemovitosti čp. 311 v X je proto zdanitelným příjmem podle § 10 zákona o daních z příjmů.

Ve včas podané žalobě žalobce v úvodu konstatoval, že průběh řízení před správcem daně byl podrobně popsán ve zprávě o provedeném vytykáacím řízení a odkázal na ni. Zopakoval, že předmětné nemovitosti nabyt do svého vlastnictví dne 3.10.2007, resp. dne 20.3.2008, v následujících měsících byly vyklizeny a dne 24.6.2008 je opět prodal. Tvrdil, že příjem, kterého docílil prodejem nemovitostí je osvobozen od daně dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, když bezprostředně před prodejem rodinného domu v něm měl bydliště a příjem z prodeje použil na uspokojení bytové potřeby. První z podmínek prokázal čestnými

prohlášeními J. V., V.V., V. Ž. a D. K.. Nesouhlasil se závěry žalovaného, který tato prohlášení hodnotil z pohledu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 77/2005-43, a tvrdil, že citovanou judikaturu užil zásadně nesprávným způsobem. Žalovaný stejně jako správce daně přehlédli, že zmíněné rozhodnutí se vyjadřuje k čestnému prohlášení učiněnému daňovým subjektem, v posuzovaném případě se však jednalo o čestné prohlášení třetí osoby. Pokud zákon jako důkazní prostředek přímo označuje ústní svědeckou výpověď jakožto sdělení třetí osoby, která rozhodné skutečnosti svými smysly vnímala a je schopna je sdělit, pak lze dle žalobce bezpochyby jako důkazní prostředek připustit též sdělení takové osoby v podobě písemné. Tím, že čestná prohlášení nebyla osvědčena jako důkaz upřel správce daně i žalovaný žalobci možnost unést důkazní břemeno. Jsou proto dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně.

Žalobce nesouhlasil ani s hodnocením výpovědi svědkyně D. K., jak ho žalovaný popsal ve svém rozhodnutí. Připustil, že v nemovitosti sice v měsících únoru až červnu 2008 probíhaly úklidové práce, v posledních měsících se však jednalo jen o dokončovací práce, které nebránily v omezeném rozsahu nemovitost obývat. Žalobce vytýkal žalovanému, že opřel svoje závěry o nesplnění podmínky bydliště o výpověď svědkyně D. K., její předchozí písemné sdělení potvrzující opak však ponechal bez povšimnutí. Připustil, že z opatrnosti měl navrhnout výslech osob, jejichž čestná prohlášení předložil, pokud by však správce daně případně žalovaný postupovali tak, aby byl skutkový stav zjištěn co nejúplněji, mohli a měli takový důkaz provést sami. Při výslechu svědkyně D. K. pak správce daně nepostupoval tak, aby spornou otázku osvětlil, žalobci však kladl za vinu, že svědkyni nepoložil patřičné otázky.

Žalobce potvrdil, že v březnu měl bydliště v Olomouci, žalovaný však z toho nesprávně dovozuje, že neměl a nemohl mít úmysl předmětnou nemovitost trvale obývat. Žalobce vyslovil názor, že podmínky pro osvobození od daně splnil, když v okamžiku, kdy se do nemovitosti nastěhoval, měl v úmyslu tam bydlet a o budoucím prodeji neměl nejmenší tušení. Když se mu pak naskytla možnost výhodného prodeje využil ji. To mu nelze klást k tíži.

V závěru pak žalobce shrnul, že postupem správce daně i žalovaného při hodnocení důkazů byl zkrácen na svých základních procesních právech a v důsledku toho mu nebyla umožněna řádná procesní obrana. Následné rozhodnutí je pak v rozporu se zákonem a podstatným způsobem zasahuje do jeho majetkové sféry. Domáhal se proto zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně.

Žalovaný se ve svém písemném vyjádření k žalobě zabýval otázkou dodržení lhůty k vyměření daně ve smyslu ust. § 47 daňového řádu a uvedl, že vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 bylo provedeno na základě vytykácího řízení, zahájeného správcem daně výzvou k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání podle § 43 zákona o správě daní a

poplatků, kterou poplatník osobně převzal dne 25.6.2009. Rozhodnutí o odvolání č.j. 4213/10-1100-603519 ze dne 29.6.2010 bylo poplatníkovi doručeno vhozením do domovní schránky dne 14.7.2010 a jeho zástupci bylo doručeno do vlastních rukou dne 30.6.2010. Lhůta pro vyměření daně tak byla zachována. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná v celém rozsahu bez jednání zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z podané žaloby, obě strany sporu se shodují v tom, že žalobce dne 3.10.2007 nabyt do svého vlastnictví parcelu č. 93/3 v Sebranicích a dne 20.3.2008 budovu čp. 311 a p.č. 209 v X. Vlastnictví k uvedeným nemovitostem pozbyl dne 10.7.2008 na základě kupní smlouvy uzavřené dne 24.6.2008 s kupujícími R. Z. a M. R.. Žalobce pak z částky 1,200.000,- Kč, představující kupní cenu získanou prodejem nemovitostí, vynaložil na uspokojení bytové potřeby částku 615.000,- Kč. Spornou zůstává otázka, zda příjmem podléhajícím dani z příjmů, je částka 1,200.000,- Kč jak usoudil žalovaný, nebo částka 585.000,- Kč, jak tvrdí žalobce, s tím, že částka 615.000,- Kč je od daně osvobozena dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů jsou od daně osvobozeny příjmy z prodeje rodinného domu, bytu, včetně podílu na společných částech domu nebo spoluvlastnického podílu, včetně souvisejícího pozemku, pokud v něm prodávající měl bydliště nejméně po dobu 2 let bezprostředně před prodejem. Obdobně se postupuje také u příjmů z prodeje rodinného domu, bytu, včetně podílu na společných částech domu nebo spoluvlastnického podílu, včetně souvisejícího pozemku, pokud v něm prodávající měl bydliště bezprostředně před prodejem po dobu kratší dvou let a použije-li získané prostředky na uspokojení bytové potřeby.

Ve smyslu věty druhé ust. § 2 odst. 4 citovaného zákona se bydlištěm na území České republiky pro účely tohoto zákona rozumí místo, kde má poplatník stálý byt za okolností, z nichž lze usuzovat na jeho úmysl trvale se v tomto bytě zdržovat.

Z obsahu správního spisu je nepochybné, že osvobození dle věty první citovaného ustanovení na žalobce nedopadá, neboť nesplňuje podmínku bydliště nejméně po dobu 2 let bezprostředně před prodejem. Osvobození od daně dle věty druhé citovaného ustanovení je vázáno na splnění dvou podmínek. První z nich požaduje, aby prodávající měl v nemovitosti bydliště bezprostředně před prodejem po dobu kratší dvou let, druhá podmínka váže osvobození na použití získaných prostředků na uspokojení bytové potřeby prodávajícího.

Protože žalovaný uznal, že část kupní ceny z prodeje nemovitosti ve výši 615.000,- Kč žalobce vynaložil na uspokojení bytové potřeby a žalobce tento závěr nesporně, zbývá posoudit, zda byla splněna i druhá z podmínek daných pro osvobození od daně z příjmů v § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, tedy zda měl žalobce jako prodávající v domě bydliště bezprostředně před prodejem po dobu kratší dvou let. Se žalobcem lze souhlasit, že citované ustanovení neurčuje, jak dlouho před prodejem má mít prodávající v domě bydliště. Tento výklad nepochybně ctí jak správce daně, tak i žalovaný v napadeném rozhodnutí, když nenaznačují, že by pro splnění této podmínky požadovali více, než aby žalobce prokázal, že měl v nemovitosti stálý byt za okolností, z nichž lze usuzovat na jeho úmysl trvale se v tomto bytě zdržovat.

Žalovaný trval na tom, že žalobce tuto podmínku nesplnil a svoje závěry opíral zejména o odůvodnění rozsudku Okresního soudu ve Svitavách ze dne 17.12.2008, čj. C 138/2008-105, o smlouvu uzavřenou dne 15.5.2008 mezi žalobcem a společností Consult VK, které zadal zprostředkování prodeje nemovitostí a konečně o obsah výpovědi svědkyně D. K., provedené správcem daně dne 26.10.2009. Závěry žalovaného, které z této výpovědi vyvodil, jsou však v rozporu s obsahem jejího čestného prohlášení ze dne 27.8.2009, v němž potvrzuje, že žalobce v domě v měsících květen až červen bydlel. Stejná tvrzení o této skutečnosti jsou obsahem čestných prohlášení občanů, kteří sousedili s nemovitostí žalobce, konkrétně J. V., V. V. a V. Ž.

Krajský soud především podotýká, že pokud žalovaný ve svém rozhodnutí opřel hodnocení čestného prohlášení o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, čj. 1 Afs 77/2005 – 43, nedopustil se chyby. I když případ, který v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil se skutečně týkal čestného prohlášení poskytnutého správcem daně daňovým subjektem, jeho úvahy se však z větší části zabývaly hodnocením čestného prohlášení jako takového bez ohledu na to, kdo ho učinil. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „čestné prohlášení je v první řadě institutem obecného správního řízení, nikoli řízení daňového: daňový řád se o čestném prohlášení vůbec nezmiňuje.“... „užití tohoto předpisu bylo přitom v daňovém řízení výslovně vyloučeno ustanovením § 99 d. ř. Po 1. 1. 2006 je pak čestné prohlášení upraveno v § 53 odst. 5 nového správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., účinný od 1. 1. 2006); i po tomto datu pak daňový řád v § 99 stanoví, že pro daňové řízení se správní řád nepoužije. I kdyby ale ustanovení § 99 d. ř. nebylo, lze žalobcovu domněnku o tom, že čestným prohlášením doložil svůj výdaj, vyvrátit samotnou povahou institutu čestného prohlášení, jak jej upravoval správní řád z roku 1967 ve svém § 39“. Dále pak podrobně popsal zařazení tohoto institutu ve správním řádu z roku 1967 a uzavřel, že „čestným prohlášením tedy nemůže být nikdy proveden důkaz: skutečnost jím nemůže být prokázána – pouze osvědčena. (Srov. ostatně i setrvalou judikaturu správních soudů v tomto směru – např. nepublikované rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 2. 2000, sp. zn. 16 Ca 168/99, Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2002,

sp. zn. 29 Ca 133/2001, nebo Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 7. 2002, sp. zn. 10 Ca 117/2002.). Nízká vypovídací hodnota čestného prohlášení se odrazila i v poměrně přísné zákonné úpravě podmínek, za nichž bylo možno připustit čestné prohlášení. Ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu z roku 1967 svědčí o tom, že se jedná o institut výjimečný, který měl být užíván jen v úzce vymezených případech: čestné prohlášení nebylo podle tohoto ustanovení možno připustit tehdy, bránil li tomu obecný zájem, byla-li by tím porušena rovnost mezi účastníky řízení nebo měly li se by takto osvědčovat skutečnosti, k jejichž odbornému posouzení je třeba znaleckého posudku. V novém správním řádu (§ 53 odst. 5) je pak tento institut obecně nepoužitelný: lze jím sice nahradit předložení listiny, ovšem jen v případech a za podmínek stanovených zvláštním zákonem, nikoli obecně podle správního řádu, jak tomu bylo do 31. 12. 2005.“ Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v některých fázích správních řízení spravujících se správním řádem, kde se lze obejít bez důkazu a postačí určitou skutečnost osvědčit, tedy může mít čestné prohlášení své místo. Pojmově je však vyloučeno jej užít tam, kde nelze určité skutečnosti stanovit jinak než dokazováním – a tak je tomu právě u stanovení daňové povinnosti ve smyslu § 31 odst. 1 až 4 daňového řádu. Nelze-li daňovou povinnost stanovit dokazováním, vede to podle daňového řádu nevyhnutelně k tomu, že správce daně je oprávněn stanovit ji podle pomůcek (§ 31 odst. 5 d. ř.) Čestné prohlášení nemůže vstupovat do daňového řízení také proto, že by vytvářelo nepřípustný mezistupeň mezi oběma způsoby stanovení daně. Pokud by bylo totiž – hypoteticky a v duchu žalobcovy námítky – možné užít ve vyměrovacím řízení institut čestného prohlášení, pozbyl by institut stanovení daně podle pomůcek jakéhokoli smyslu, protože chybějící důkazní prostředky by bylo vždy možno nahradit čestným prohlášením, a tím by bylo zhojeno neunesení důkazního břemene v daňovém řízení; to je ale absurdní. Je tak zřejmé, že mlčí-li daňový řád o čestném prohlášení, je to mlčení záměrné, podložené zvláštním významem dokazování v daňovém řízení a s tím spojenou přísnou návazností jednotlivých způsobů stanovení daně“. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a zcela odmítá názor žalobce, že čestná prohlášení je možné hodnotit jako jeden z důkazních prostředků, případně ho stavět na roveň s ústní výpovědí svědka.

V posuzovaném případě svědkyně D. K. při své výpovědi před správcem daně dne 26.10.2009 uvedla, že zajišťovala vyklizení nemovitosti čp. 311 v X, popsala rozsah prací a uvedla, že probíhaly od února do konce června 2008. Potvrdila, že se z této nemovitosti sama odstěhovala dne 1.2.2008. Správcem daně ani žalobcem, který byl výsledku přítomen, nebyla dotázána, zda v době, kdy úklid probíhal, měl či neměl žalobce v této nemovitosti bydliště ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Výslech svědkyně však vedl správce daně a bylo na něm, aby kladl otázky tak, aby odstranil zdánlivý rozpor mezi údaji uvedenými svědkyní v čestném prohlášení ze dne 27.8.2009 a tím, co uvedla do protokolu při probíhajícím výslechu. Takový postup správce daně nezvolil a z toho, co svědkyně uvedla o rozsahu a době trvání úklidu v nemovitosti v X uzavřel, že v ní žalobce nebydlel a bydlet nemohl. Krajský soud se s tímto závěrem nemohl ztotožnit a žalovanému vytýká, že namísto ověření této skutečnosti přímým dotazem, navíc za situace, kdy měl písemné prohlášení podepsané touto svědkyní,

v němž pobyt žalobce v nemovitosti v rozhodné době potvrzuje, se uchyluje k výkladu této výpovědi, tedy k závěru, že nemovitost nebyla, s ohledem na práce v ní prováděné, uzpůsobena k jejímu užívání, tj. bydlení.

Podobně krajský soud nahlíží i na postup správce daně a žalovaného pokud jde o čestná J. V., V. V. a V. Ž.. I když se ztotožňuje se shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu, že čestné prohlášení není důkazním prostředkem, nelze přehlédnout, že se žalobce dovolával tvrzení v těchto prohlášeních obsažených, která by měla zásadní vliv na objasnění skutkového stavu. Správce daně měl proto tyto osoby vyslechnout jako svědky, i když žalovaný takový návrh výslovně neučinil. K čemu měly být tyto osoby vyslechnuty bylo zřejmé z tvrzení žalobce i obsahu čestných prohlášení a správce daně znal i jejich adresy. Uvedené osoby byly tedy dostatečně identifikovány a bylo nepochybné, k jakým skutečnostem se mají vyjádřit. Správce daně ani žalovaný výsledky svědků, které se jim pro objasnění věci nabízely, neprovedli.

Krajský soud shledal tato pochybení v rozporu s ust. § 31 odst. 2 daňového řádu, dle kterého bylo povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není přitom vázán jen návrhy daňových subjektů. Proto napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm doplní žalovaný důkazní řízení o výsledky osob, jejichž čestná prohlášení žalobce předložil a doplní výpověď svědkyně D. K. tak, aby objasnil rozpor mezi údaji uvedenými v čestném prohlášení a v její výpovědi před správcem daně. Provede případně další důkazy, pokud je žalobce navrhne a učiněná zjištění zhodnotí. Pokud budou jednotlivé důkazní prostředky v rozporu, uvede, kterým uvěřil a kterým ne, jaké úvahy ho k takovým závěrům vedly a svoje úvahy řádně zdůvodní. V této souvislosti krajský soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, čj. 8 Afs 22/2010-55, kde mimo jiné vyslovil názor, že „hodnocení důkazů není možné ztotožňovat s rekapitulací obsahu svědeckých výpovědí. Při hodnocení důkazů je třeba zabývat se mj. hlediskem jejich závažnosti pro posuzovanou věc. Obdobně není v rámci tohoto postupu možné opomenout kategorii jejich věrohodnosti resp. pravdivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, čj. 5 Afs 104/2006 - 73, www.nssoud.cz).“

Žalobce měl ve věci plný úspěch, v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. měl právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud mu proto přiznal právo na náhradu soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, nákladů právního zastoupení za dva úkony právní služby ve výši 4.200,- Kč (2 x 2.100,- Kč) a režijní paušál ve výši 600,- Kč (dle § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 vyhl. Č. 177/1996 Sb.) včetně daně z přidané hodnoty. Celkovou částku ve výši 7.760,- Kč byl žalovaný zavázán zaplatit žalobci do osmi dnů od doručení tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce (§ 64 s.ř.s., § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. září 2010

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu